

ประกาศกรมสุขภาพจิต

เรื่อง รายชื่อผู้ผ่านการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ

ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๕ ลงวันที่ ๒๒ มีนาคม ๒๕๖๗ ได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในตำแหน่งระดับควบ และมีผู้ครองตำแหน่งนั้นอยู่ โดยให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายเป็นผู้ประเมินบุคคลตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ อ.ก.พ. กรมสุขภาพจิต กำหนด นั้น

กรมสุขภาพจิต ได้คัดเลือกข้าราชการผู้ผ่านการประเมินบุคคลที่จะเข้ารับการประเมินผลงานเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น (ตำแหน่งระดับควบ) จำนวน ๒ ราย ดังรายละเอียดแนบท้ายประกาศนี้ โดยผู้ผ่านการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น จะต้องจัดส่งผลงานประเมินตามจำนวนและเงื่อนไขที่คณะกรรมการประเมินผลงานกำหนด ภายใน ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่กรมสุขภาพจิตประกาศรายชื่อข้าราชการเป็นผู้ได้รับการคัดเลือกจนถึงวันที่กองบริหารทรัพยากรบุคคล/กรมสุขภาพจิตประทับตรารับหนังสือและผลงานที่มีความครบถ้วนสมบูรณ์ ถ้าหากวันครบกำหนดส่งผลงานเป็นวันหยุดราชการ ให้นับวันที่เปิดทำการในวันถัดไปเป็นวันครบกำหนด สำหรับกรณีผู้ผ่านการประเมินบุคคลที่จะเกษียณอายุราชการในปีงบประมาณใด ให้ส่งผลงานเข้ารับการประเมินล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๖ เดือน ในปีงบประมาณนั้น หากพ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้วผู้ผ่านการประเมินบุคคลยังไม่ส่งผลงานจะต้องขอรับการประเมินบุคคลใหม่

ทั้งนี้ หากมีผู้ใดจะทักท้วงให้ทักท้วงได้ ภายใน ๓๐ วัน นับตั้งแต่วันประกาศรายชื่อผู้ผ่านการประเมินบุคคล การทักท้วงหากตรวจสอบแล้วมีหลักฐานว่า ข้อทักท้วงเป็นการกลับกลังหรือไม่สุจริต ให้ดำเนินการสอบสวนผู้ทักท้วง เพื่อหาข้อเท็จจริงและดำเนินการตามที่เห็นสมควรต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๗

(นายจุมภฏ พรหมสีดา)

รองอธิบดีกรมสุขภาพจิต

ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมสุขภาพจิต

บัญชีรายละเอียดแนบท้ายประกาศกรมสุขภาพจิต ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๖๗
เรื่อง รายชื่อผู้ผ่านการประเมินบุคคลเพื่อเลื่อนขั้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ
ครั้งที่ ๘/๒๕๖๗

ลำดับ ที่	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง/ ตำแหน่งเลขที่/สังกัด	ชื่อผลงานที่เสนอ ขอประเมิน	ชื่อข้อเสนอแนวคิด เพื่อพัฒนางาน
๑.	นางสาวชนิภา บุญสุข นักจิตวิทยาคลินิกปฏิบัติการ ตำแหน่งเลขที่ ๕๙๒ กลุ่มงานจิตวิทยา ภารกิจบริการจิตเวชและสุขภาพจิต สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต	นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ (ด้านจิตวิทยา) ตำแหน่งเลขที่ ๕๙๒ กลุ่มงานจิตวิทยา ภารกิจบริการจิตเวชและสุขภาพจิต สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต	ผลการทดสอบพุทธิปัญญาสังคมในผู้ป่วย โรคจิตเภทด้วย The Vienna Test System : รายงานผู้ป่วย	โปรแกรมพัฒนาความสามารถด้านพุทธิปัญญา สังคมในผู้ป่วยจิตเภท
๒.	นางสาวมัทิกา ชนะมนตรี นักกิจกรรมบำบัดปฏิบัติการ ตำแหน่งเลขที่ ๑๐๘๑ กลุ่มงานกิจกรรมบำบัด ภารกิจบริการจิตเวชและสุขภาพจิต สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต	นักกิจกรรมบำบัดชำนาญการ (ด้านกิจกรรมบำบัด) ตำแหน่งเลขที่ ๑๐๘๑ กลุ่มงานกิจกรรมบำบัด ภารกิจบริการจิตเวชและสุขภาพจิต สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต	การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะทางอาชีพ ผู้ป่วย จิตเภท กรณีศึกษาการฝึกปฏิบัติในร้านกาแฟ	การบูรณาการผลลัพธ์ของการฟื้นฟูสมรรถภาพ ความสามารถทางพุทธิปัญญาขั้นสูงร่วมกับ การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพสำหรับผู้ที่เป็น โรคจิตเภท

ส่วนที่ 3 แบบการเสนอผลงาน

ชื่อผู้สมัครเข้ารับการประเมินบุคคล นางสาวมติกา ชนะมนตรี

- ◆ ตำแหน่งที่ขอเข้ารับการประเมินบุคคล นักกิจกรรมบำบัด ระดับ ชำนาญการ
ด้านกิจกรรมบำบัด ตำแหน่งเลขที่ 1081 กลุ่มงานกิจกรรมบำบัด ภารกิจบริการจิตเวชและสุขภาพจิต
หน่วยงาน สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต

- 1) ชื่อผลงานเรื่อง: การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะทางอาชีพ ผู้ป่วยจิตเภท กรณีศึกษาการฝึกปฏิบัติในร้านกาแฟ
- 2) ระยะเวลาที่ดำเนินการ: ก.ค.2564 – ธ.ค. 2565
- 3) ความรู้ ความชำนาญงาน หรือความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน
 1. การวางแผนและออกแบบโปรแกรมบำบัด: นักกิจกรรมบำบัดต้องมีความเข้าใจทางทฤษฎีและปฏิบัติการด้านจิตเวชและการวิเคราะห์กิจกรรม เพื่อวางแผนโปรแกรมบำบัดที่เหมาะสมกับความต้องการและสภาพปัญหาของผู้ป่วย
 2. การทำแบบประเมินและการวิเคราะห์ผล: นักกิจกรรมบำบัดต้องมีความสามารถในการใช้เครื่องมือและแบบประเมินต่าง ๆ เพื่อประเมินสภาพจิตของผู้ป่วยและติดตามความคืบหน้าของการฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะอาชีพ
 3. การสร้างกิจกรรมบำบัด: นักกิจกรรมบำบัดต้องสามารถสร้างกิจกรรมที่เข้ากันได้กับความสามารถและความสนใจของผู้ป่วย เพื่อส่งเสริมการฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะอาชีพ
 4. การส่งเสริมทักษะทางสังคม: นักกิจกรรมบำบัดต้องมีความเชี่ยวชาญในการส่งเสริมทักษะการทำงานในรูปแบบ Job coach การสื่อสาร การทำงานร่วมกับผู้อื่น และการเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม
 5. การสนับสนุนและประสานงานกับทีมบำบัด: นักกิจกรรมบำบัดต้องสามารถทำงานร่วมกับทีมบำบัดที่ประกอบด้วยแพทย์, นักสังคมสงเคราะห์, และผู้ฝึกสอนอาชีพ (Job coach) เพื่อให้การบำบัดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ
 6. การส่งเสริมการทำงานในชุมชน: นักกิจกรรมบำบัดต้องมีความเข้าใจในสภาพแวดล้อมของผู้ป่วยและสามารถสนับสนุนให้ผู้ป่วยสามารถทำงานและเข้าสังคมได้
 7. การติดตามและประเมินผล: นักกิจกรรมบำบัดต้องสามารถติดตามและประเมินผลของโปรแกรมบำบัด เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของการฟื้นฟูสมรรถภาพการทำงาน
- 4) สรุปสาระสำคัญขั้นตอนการดำเนินการและเป้าหมายของงาน

สรุปสาระสำคัญ

การศึกษาครั้งนี้เป็นกรณีศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ป่วยโรคจิตเภทที่มารับการรักษาและบริการในสถาบันฯ โดยผ่านกระบวนการคัดเลือกที่ถูกต้องตามความเห็นชอบจากทีมสหวิชาชีพ ร่วมกับการประเมินทางกิจกรรมบำบัด ทั้งนี้ผู้ป่วยและญาติผู้ดูแลมีความยินดีและกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาทักษะครั้งนี้

ขั้นตอนการดำเนินการ

รูปแบบการฝึกทักษะการทำงานในร้านกาแฟประกอบด้วยวิเคราะห์และสังเคราะห์กิจกรรมตามกระบวนการทางกิจกรรมบำบัด โดยใช้ความรู้จากกระบวนการฝึกแบบเฉพาะที่ได้รับมาจากการฝึกปฏิบัติที่นำเสนอโดยนักกิจกรรมบำบัดจากบริษัท CP retailink ที่เป็นผู้สนับสนุนการจัดตั้งร้านกาแฟหลังคาแดงที่สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา ตลอดระยะเวลาการฝึกปฏิบัติงาน ผู้ป่วยจะต้องเข้างานตั้งแต่เวลา 10.00 น. ถึง 15.00 น. ในวันจันทร์-ศุกร์ รวม 5 วันต่อสัปดาห์ โดยแบ่งระยะเวลาในการฝึกปฏิบัติเป็นช่วงที่หนึ่งเป็นกิจกรรมเตรียมวัตถุดิบสำหรับการชงเครื่องดื่ม ช่วงที่สองเป็นกิจกรรมเก็บ

ล้างอุปกรณ์การชงเครื่องดื่ม และทำความสะอาดบริเวณร้าน ช่วงที่สามเป็นกิจกรรมการฝึกทำเมนูเครื่องดื่มตามสูตรที่เป็นมาตรฐานของร้าน รวมวันที่ฝึกทักษะการทำงานในร้านกาแฟทั้งหมด 6 เดือน ภายใต้การกำกับดูแลจากนักกิจกรรมบำบัด, นักสังคมสงเคราะห์ และพนักงานประจำร้าน ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนอาชีพ (Job coach) ตลอดช่วงเวลาที่ได้กำหนดมอบหมายของแต่ละวิชาชีพ

เป้าหมายของงาน

เพื่อพัฒนาการฝึกทักษะสำหรับผู้ป่วยจิตเภทผ่านโปรแกรมการฝึกทักษะการทำงานในร้านกาแฟ

5) ผลสำเร็จของงาน(เชิงปริมาณ/คุณภาพ)

1. การพัฒนาทักษะการทำงาน:

- ผู้ป่วยได้พัฒนาทักษะการทำงานในร้านกาแฟที่แตกต่างกับสภาพการทำงานทั่วไปเพื่อช่วยเพิ่มความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในด้านนี้
- การฝึกทักษะการทำงานที่ตรงต่อเวลาและการรับผิดชอบช่วยให้ผู้ป่วยสามารถปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การพัฒนาทักษะทางสังคม:

- ผู้ป่วยได้มีการฝึกทักษะทางสังคม เช่น การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงาน ผู้รับบริการ และผู้บำบัดอย่างเหมาะสม
- ความมั่นใจในการสื่อสารและความสามารถในการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์.

3. การวางแผนฝึกทักษะเพิ่มเติม:

- ผู้ป่วยมีแนวโน้มที่จะวางแผนฝึกทักษะเพิ่มเติมหลังจากโปรแกรม เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ และ การใช้เครื่องแคชเชียร์
- การนำความรู้และทักษะที่ได้จากโปรแกรมมาใช้ในชีวิตประจำวันและการทำงาน.

4. ความพร้อมในการไปสมัครงาน:

- ผู้ป่วยมีความตั้งใจที่จะนำทักษะที่ได้จากโปรแกรมไปใช้ในสถานที่ทำงานจริง
- การมีทักษะที่เหมาะสมกับงานจะช่วยเสริมความมั่นใจและความสามารถในการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ

6) การนำไปใช้ประโยชน์/ผลกระทบ

การนำไปใช้ประโยชน์

สามารถสร้างความภาคภูมิใจในตนเอง มีแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเห็นความสำคัญของศักยภาพของตนเองในการทำงานมากขึ้นให้กับผู้ป่วย มีการวางแผนฝึกทักษะด้านอื่น ๆ เพิ่มเติมร่วมกับผู้บำบัดและญาติผู้ดูแล เช่น ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ ทักษะการใช้เครื่องแคชเชียร์ การชงเครื่องดื่มแบบ manual เป็นต้น ในส่วนเป้าหมายหลังการฝึกผู้ป่วยมีความต้องการที่จะไปสมัครงานในร้านกาแฟใกล้ๆบ้าน เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์และมีรายได้ดูแลตนเองได้

ผลกระทบ

ผู้ป่วยเกิดความเครียด และความรู้สึกท้อแท้ระหว่างการฝึกต้องให้การแนะนำ และส่งเสริมแนวทางแก้ไข ปัญหาเฉพาะหน้าอย่างใกล้ชิด

7) ความยุ่งยากและซับซ้อนในการดำเนินการ

1. ความยุ่งยากทางกายและจิตใจ: ผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวชอาจมีความยุ่งยากทั้งทางกายและจิตใจในการทำกิจกรรมอาชีพ เช่น การจัดการกับอารมณ์ที่ไม่คงที่ หรือการทำงานในสภาพที่ต้องเผชิญกับความเครียด การสนับสนุนทางจิตใจเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ผู้ป่วยสามารถทำงานได้ดีขึ้น
2. การปรับตัวที่ต้องการเวลา: การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทันที ผู้ป่วยอาจต้องใช้เวลาในการปรับตัวและพัฒนาทักษะที่เหมาะสมสำหรับการทำงาน

3. **ความท้าทายในการให้การสนับสนุน:** การสนับสนุนจากทีมฟื้นฟูสมรรถภาพจิตเวช ครอบครัว และชุมชนเป็นสิ่งสำคัญ การสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งและมีการสนับสนุนที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้ป่วยทำงานได้ดีขึ้น
4. **การจัดการความสามารถและข้อจำกัด:** การวิเคราะห์ และให้การฟื้นฟูสมรรถภาพการทำงานตามความสามารถพื้นฐานเดิมของผู้ป่วยอย่างเหมาะสม รวมถึงการปรับตัวต่อข้อจำกัดที่มี เป็นสิ่งสำคัญในการประสบความสำเร็จในการทำงาน
5. **การทำงานในสภาพแวดล้อมที่สนับสนุน:** การมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมและสนับสนุนการฟื้นฟูสมรรถภาพการทำงาน ทั้งจากทีมที่ให้การสนับสนุนทางอาชีพและจากสังคมนรอบตัวผู้ป่วย
6. **การสร้างโอกาสในการทำงาน:** การที่มีโอกาสทำงานที่สอดคล้องกับทักษะและความสามารถของผู้ป่วยเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เขาสามารถมีส่วนร่วมในการทำงานได้มากยิ่งขึ้น
7. **การปรับใช้ทักษะในการทำงาน:** ผู้ป่วยอาจต้องปรับตัวรวมถึงทักษะของตนเองให้เหมาะสมกับงานที่ทำ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
8. **ความร่วมมือของทีม:** การทำงานร่วมกับทีมทางการแพทย์ นักกิจกรรมบำบัด นักสังคมสงเคราะห์ และบุคลากรทางอาชีพอื่น ๆ เป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้โปรแกรมฟื้นฟูสมรรถภาพมีประสิทธิภาพ

8) ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ

ผู้ป่วยอาจมีอาการกำเริบเป็นครั้งคราว ธรรมชาติของการดำเนินโรคทางจิตเวชผู้ป่วยจะทนต่อความกดดันด้านจิตใจได้น้อย อาการส่วนใหญ่กำเริบเมื่อมีความกดดันด้านจิตใจเกิดขึ้น ดังนั้นอาการดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการทำงานของผู้ป่วยเป็นอย่างมาก ส่งผลให้การฟื้นฟูสมรรถภาพในรูปแบบเดิมไม่สามารถให้การช่วยเหลือ และติดตามดูแลผู้ป่วยได้ครอบคลุมอย่างทั่วถึง และการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพอาจต้องการการเรียนรู้ทักษะใหม่หรือการปรับตัวในการทำงาน ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวชมีความยากลำบาก

จากปัญหาดังกล่าว ส่งผลให้ผู้ป่วยปฏิบัติงานได้ไม่เต็มศักยภาพ เช่น ปรับตัวเข้ากับผู้อื่น และไม่สามารถคงความสามารถในการปฏิบัติงานที่มีไว้ได้ ประกอบกับยังไม่มีทำเนียบเครือข่ายสถานประกอบการที่แน่นอน และหลากหลายเพื่อรองรับผู้ป่วยในการเข้าทำงาน การแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้โดยการส่งเสริมการเข้าร่วมฝึกทางอาชีพอย่างต่อเนื่อง การสนับสนุนจากทีมฟื้นฟูสมรรถภาพสุขภาพจิต การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่เฉพาะเจาะจง การเพิ่มความเข้าใจและยอมรับจากสังคมทั้งในระดับนายจ้างและสังคมทั้งหมด

9) ข้อเสนอแนะ

1. **การสร้างพันธมิตร:** สร้างความร่วมมือกับภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มทรัพยากรและโอกาสในการพัฒนาโครงการ รวมถึงการติดต่อกับองค์กรท้องถิ่นที่มีความรู้และทรัพยากรที่สามารถเพิ่มขีดความสามารถในการฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะในการทำงาน และการประกอบอาชีพได้
2. **การสร้างโอกาสในการฝึกงาน:** ให้โอกาสในการฝึกงานและประสบการณ์การทำงานจริงในสภาพแวดล้อมที่ยอมรับผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวช ซึ่งช่วยในการสร้างประสบการณ์และทักษะที่จำเป็น
3. **การส่งเสริมการเข้าร่วมของครอบครัว:** ส่งเสริมการเข้าร่วมและการสนับสนุนจากครอบครัว เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งของระบบสนับสนุนทั้งในสภาพความเสี่ยงและการฟื้นฟูสมรรถภาพ
4. **การติดตามและประเมิน:** ติดตามและประเมินผลลัพธ์ของโครงการอย่างสม่ำเสมอ เพื่อปรับปรุงและปรับแก้กิจกรรมที่จำเป็น เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด
5. **การสร้างเครือข่าย:** สร้างเครือข่ายกับองค์กรที่มีประสบการณ์ในการสนับสนุนผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวชในการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ และแบ่งปันประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์
6. **การปรับใช้:** โครงการสามารถปรับใช้กับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง และทำการปรับปรุงตามข้อมูลที่ได้จากการติดตามและประเมินผลการทำงานของผู้ป่วย

10) การเผยแพร่(ถ้ามี)

- ผลงานแล้วเสร็จและเผยแพร่แล้ว ระบุแหล่งเผยแพร่
- ผลงานแล้วเสร็จแต่ยังไม่ได้เผยแพร่
- ผลงานยังไม่แล้วเสร็จ

11) การรับรองสัดส่วนของผลงาน ในส่วนที่ตนเองปฏิบัติและผู้มีส่วนร่วมในผลงาน

ผู้สมัครเข้ารับการประเมินบุคคลมีส่วนร่วมในผลงานที่ขอรับการประเมิน และมีผู้มีส่วนร่วมในผลงานดังนี้

รายชื่อผู้มีส่วนร่วมในผลงาน	สัดส่วนผลงาน (ร้อยละ)	ลายมือชื่อ
1.นางสาวมัทิกา ชนะมนตรี	ร้อยละ 100	

ผู้มีส่วนร่วมในผลงานขอรับรองว่าสัดส่วนผลงานข้างต้นเป็นความจริงทุกประการ ตามที่ได้ลงลายมือชื่อไว้ หากพิสูจน์ได้ว่าผู้มีส่วนรวมรายใดได้ให้คำรับรองที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง โดยมีเจตนาช่วยเหลือผู้ขอประเมินผลงานผู้นั้น ผู้ขอประเมินผลงานอาจถูกลงโทษทางวินัยตามควรแก่กรณี

ส่วนที่ 4 แบบการเสนอข้อเสนอแนวความคิดการพัฒนาหรือปรับปรุงงาน

ชื่อผู้สมัครเข้ารับการประเมินบุคคล นางสาวมัตติกา ชนะมนตรี

- ◆ ตำแหน่งที่ขอเข้ารับการประเมินบุคคล นักกิจกรรมบำบัด ระดับ ชำนาญการ
 ด้านกิจกรรมบำบัด ตำแหน่งเลขที่ 1081 กลุ่มงาน กิจกรรมบำบัด ภารกิจ บริการจิตเวชและสุขภาพจิต
 หน่วยงาน สถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยา กรมสุขภาพจิต

1) ชื่อผลงานเรื่อง: การบูรณาการผลลัพธ์ของการฟื้นฟูสมรรถภาพความสามารถทางพุทธิปัญญาขั้นสูงร่วมกับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพสำหรับผู้ที่เป็นโรคจิตเภท

2) หลักการและเหตุผล:

ปัจจุบันความสามารถทางพุทธิปัญญาขั้นสูงได้รับความสนใจและนำมาใช้ในการฟื้นฟูสมรรถภาพในการทำงาน รวมถึงการประกอบอาชีพของผู้ป่วยโรคจิตเภทมากขึ้น ซึ่งการประกอบอาชีพกลายเป็นอีกจุดมุ่งหมายหนึ่งในกิจกรรมการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความสามารถทางร่างกายหรือจิตใจที่มุ่งไปสู่การทำกิจกรรมในการทำงานหรือกิจกรรมอื่น ๆ ในการดำเนินชีวิต (Collins Concise Dictionary 1992, p.1559) นอกจากนี้ การศึกษาเกี่ยวกับระบบการทำงานของสมองพบว่าความบกพร่องของโครงสร้างทางระบบประสาทและสารสื่อประสาท (deficits of neurostructure and neurotransmission) เป็นสาเหตุให้เกิดปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจในกลุ่มผู้ป่วยที่เป็นโรคจิตเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสนใจ ความจำ การให้เหตุผล การแก้ปัญหา และการรับรู้ทางสังคม (attention, declarative memory, reasoning, problem solving and social cognition) ซึ่งความสามารถเหล่านี้ถูกรวมเป็นหน้าที่ของความสามารถทางพุทธิปัญญาที่ส่งผลต่อทักษะการทำงานที่เกี่ยวเนื่องกับการทำงาน (Bhing-Leet Tan, 2009) ผู้ที่เป็นโรคจิตเภทไม่เพียงบกพร่องในการรับรู้และความสามารถในการทำกิจกรรมเท่านั้น แต่ยังต้องการระบบสนับสนุนทางสังคมและการฟื้นฟูสมรรถภาพความสามารถทางพุทธิปัญญา เพื่อลดความทุพพลภาพเรื้อรังที่นำไปสู่การว่างงานในระยะยาว (Green MF, 1996) ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่จะดำเนินการทบทวนขอบเขตหรือทบทวนอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับประสิทธิผลของการฟื้นฟูสมรรถภาพในการประกอบอาชีพโดยเน้นที่การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องในความสามารถทางพุทธิปัญญาในผู้ที่เป็นโรคจิตเภท

3) บทวิเคราะห์/แนวความคิด/ข้อเสนอ และข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้นและแนวทางแก้ไข

บทวิเคราะห์

เนื่องจากผู้ที่เป็นโรคจิตเภทไม่เพียงบกพร่องในการรับรู้ และความสามารถในการทำกิจกรรมเท่านั้น แต่รวมถึง การศึกษาผลกระทบของความบกพร่องทางจิตเวชต่อความสามารถทางพุทธิปัญญาและการทำงาน ส่งผลทางด้านการทำงาน อารมณ์ และการปรับตัวในสังคมที่สำคัญในชีวิตประจำวัน การทราบถึงผลกระทบเหล่านี้จึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาโปรแกรมที่เน้นการฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องทางจิตเวชที่เฉพาะเจาะจง และเชื่อมโยงไปสู่ทักษะการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แนวความคิด

ดำเนินการทบทวนขอบเขตหรือทบทวนอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับประสิทธิผลของการฟื้นฟูสมรรถภาพในการประกอบอาชีพโดยเน้นที่การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องในความสามารถทางพุทธิปัญญาในผู้ที่เป็นโรคจิตเภท

ขั้นตอนที่สำคัญในการพัฒนาและวิเคราะห์โปรแกรม:

- (1) วิเคราะห์ข้อมูล: รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาและสำรวจความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย ทำการ

วิเคราะห์ข้อมูลทางทฤษฎีและทางปฏิบัติเพื่อเข้าใจถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องทางจิตเวช

- (2) พัฒนาโปรแกรม: กำหนดวัตถุประสงค์ของโปรแกรมฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานและพุทธิปัญญา ออกแบบกิจกรรมที่เน้นที่การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องทางจิตเวช
- (3) สร้างระบบสนับสนุนทางสังคม: พัฒนาโครงสร้างและทรัพยากรทางสังคมที่เหมาะสมสำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวช รวมถึงการสร้างเครือข่าย และสถานที่ทำงานที่เป็นมิตรต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวช
- (4) การประเมินผลกระทบ: จัดทำวิธีการประเมินผลกระทบของโปรแกรมต่อทักษะทางพุทธิปัญญาและการทำงาน รวบรวมข้อมูลจากผู้เข้าร่วมโปรแกรมเพื่อวิเคราะห์ผลการฟื้นฟูสมรรถภาพ

ข้อเสนอ

ควรมีการเผยแพร่และแบ่งปันข้อมูล เช่น สร้างแผนการเผยแพร่ผลลัพธ์และแบ่งปันข้อมูลเพื่อเพิ่มความเข้าใจและการยอมรับจากสังคม ใช้สื่อต่าง ๆ เพื่อการกล่าวถึงประโยชน์และความสำเร็จของโปรแกรมเพื่อลดตราบาปของผู้ป่วยจิตเวชในสังคม

ข้อจำกัดที่อาจเกิดขึ้น

ผู้ป่วยอาจไม่สามารถเข้ารับการฟื้นฟูตามโปรแกรมได้ต่อเนื่องรวมถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาฝึกก่อนที่ จะได้รับการจ้างงาน รวมถึงการสนับสนุนของผู้ดูแลและครอบครัวในการส่งเสริมการฝึกตามโปรแกรมอาจไม่ต่อเนื่อง

แนวทางแก้ไข

ดำเนินการปรับปรุงโปรแกรมตามผลการประเมิน และปรับแก้ข้อบกพร่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของโปรแกรม เช่น พุดคุยทำความเข้าใจระบบการฝึกกับผู้ดูแลและครอบครัวของผู้ป่วยรวมถึงปรึกษาปัญหา กับนักสังคมสงเคราะห์เพื่อหาแหล่งสนับสนุนทางการเงินเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยตามสมควร

4) ผลที่คาดว่าจะได้รับ

ผลลัพธ์ของการฟื้นฟูสมรรถภาพความสามารถทางพุทธิปัญญาขั้นสูงร่วมกับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพสำหรับผู้ที่เป็นโรคจิตเภทจากการทบทวนขอบเขตหรือการทบทวนอย่างเป็นระบบซึ่งดำเนินการโดยใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ที่หลากหลาย และสามารถนำข้อมูลไปปรับประยุกต์ใช้ในการวางแผนในการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ป่วยให้เกิดประสิทธิภาพเหมาะสมกับผู้แต่ละรายยิ่งขึ้น

5) ตัวชี้วัดความสำเร็จ

- (1) ระดับการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพ: วัดระดับความสำเร็จของผู้ที่มีความบกพร่องทางจิตเวชในการฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องทางพุทธิปัญญา ด้วยตัวชี้วัด เช่น การได้รับการจ้างงานหรือมีการปรับตำแหน่งงานที่เหมาะสม
- (2) การพัฒนาโปรแกรม: วัดความสำเร็จของโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพที่เน้นที่การฟื้นฟูสมรรถภาพทักษะการทำงานที่สัมพันธ์กับความบกพร่องทางพุทธิปัญญา ในกรณีนี้ เช่น การปรับปรุงทักษะทางอาชีพ การทำงานกับนายจ้าง, และการเชื่อมโยงกับทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง